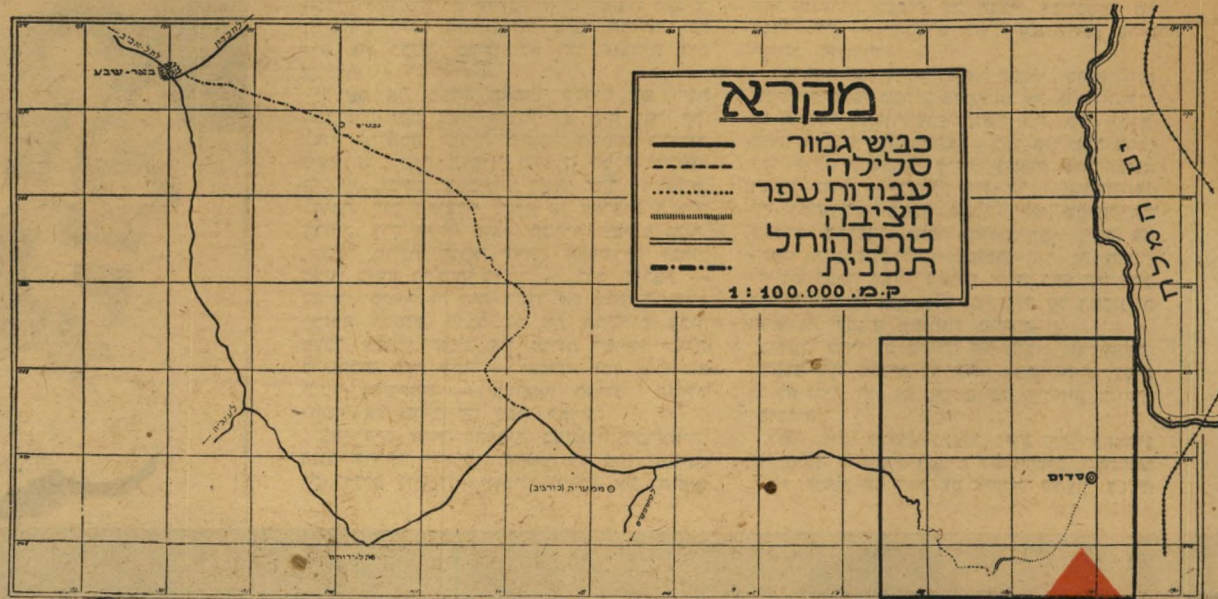

ובילויים. גם שכן דירה אין משלמים בערבה. ישנם העובדים כאן רק כדי לאסוף את הכסף הדרוש להם לחזור לארץ מוצאם, אלה הם בעלי הרגל האחת — השניה כבר בחוץ לארץ. אך הרוב הם אנשים שאין להם עדיין שום בית קבוע מלבד המחנה. בשבילם השלט התלוי בין שתי חביות: "מחנה מ.ע.צ. — ממשית" — הוא כתובתם הקבועה. המחנה: רצועה מישורית קטנה בין שני ערוצים עמוקים מוקפת פסגות חשופות — הכל אפור וצלוי בשמש הגב הלוחט, ללא זכר לצמחיה. משלושה צדדים, בצורת ח' מאורכת, שורת צריפים, — מגורי העובדים, משרד המחנה, חדר האוכל, חדר החולים, הקנטינה, המתקנים.

אשגל אל הים. המחנה הוקם לפני כעשרה חודשים על ידי מחלקת העבודות הציבוריות של משרד העבודה. לפני כן גרו רוב הפועלים במחנה ג', כמה קילומטרים קרוב יותר לבאר-שבע. עתה מחנה ג' כמעט ריק מאדם — חזית הסלילה פסחה עליו מזמן, הוא נשאר בעורף.

למחנה החדש הועברו המיזרים. הסוללים, המכונאים והחבלנים המבצעים את המיבצע הגדול ביותר של המדינה, מאז הקמתה, אין המפעל גדול רק משום שהוא קשה — היא גדול גם בשל התפקיד שהוא מיועד למלא. בקצהו משתרע ים המלח עם אוצרו תיו, אחד המקורות הטבעיים המעטים שהטבע ברח בהם את המדינה, והיא אינה יכולה עדיין לנצל.

ידידות פתאומיות

המתבונן במפה (למעלה) יבחין בקוים המתפתלים על פני משטח חלק משובץ, הוא יבין כי כאן יעבור הכביש העתידי לקשר בין סדום ובאר-שבע, דבר אחד לא יראה במפה: ההבדל הגדול בגובה פני הקרקע בין נקודה אחת לשנייה, בקטע של 16 ק"מ בלבד יורד, למשל, גובה פני הקרקע 72 מטר. בקטע המוגדל של המפה (למטה) נראה חלק הכביש שאין נו עדיין סלול. הקטע המסומן ב"ס" — "סדום הוחל" אינו עולה על ק"מ וחצי. מנקודת החציבה האחרונה אפשר לראות את הדרך שנסללה מסדום בכוון לבאר-שבע ואשר צריכה להתחבר עם הקטע שנסלל מכורנוב עליו עובדים עתה. אולם קטע קטן זה אפשר לעבור רק ברגל, מרוב חדות הירידה. אילו היו מספיק מכונות בדות ליישור הקרקע אחרי הפיצוץ, אפשר היה לגמור את הקטע תוך שלושה חודשים. או לס במצב הקיים — תדרוש סלי לתו לכל הפחות ששה חודשים

בהר ובגיא

בתמונה משמאל נראה קטע אוי פני של הכביש, הדרך הזמנית אשר בה נוסעים עתה היא דרך קשה ביותר ורק גיפים ומכוניות אחרות בעלות הנעה קדמית יכו לות לעבור בה. הכביש יעבור יו תר נמוך. בשביל זה מפוצצים פסגת ההר, ממלאים גיאיות.

